

Nr 71.

Av herrar **Löfgren** och **Undén**, om revision av lagen angående utlämning av förbrytare m. m.

Under innevarande riksdag torde vara att förvänta förslag från Kungl. Maj:t till lag angående fortsatt tillämpning av lagen den 2 augusti 1927 om utlännings rätt att här i riket vistas, vilken lag eljest upphör att gälla den 31 december innevarande år. En av sakkunnige den 12 december 1936 avlämnad utredning föreligger angående revision i gällande »utlänningslags» bestämmelser, vilken utredning torde komma att tjäna till ledning för Kungl. Maj:ts proposition. I det av de sakkunniga givna yttrandet har ifråga om grunderna för utlännings förpassning och utvisning ur riket hänsyn tagits till de förändrade politiska förhållanden, som göra, att härdvunnen terminologi beträffande de politiska flyktingarna icke längre kan upprätthållas, liksom även att den s. k. asylrätten, för att fylla sitt ändamål, måste få en vidsträcktare räckvidd än tidigare.

Vad här framhållits tyckes oss böra medföra en översyn och eventuell revision jämväl av gällande lag om utlämning av förbrytare och av på detta område ingångna konventioner.

Vid tillämpningen av den reciprocitetsprincip, som ligger till grund för utlänningslagens bestämmelser, bör beaktas, att processgarantier, straffmätning och verkställighet av straff i respektive utländska stater icke alltför mycket avvika från de för svensk straffrätt och straffprocess i rättssäkerhetens intresse uppställda principer. Beträffande de slag av brott, som kunna föranleda utlämning, är visserligen i lagen stadgat, att sådan ej må ske, såvitt icke den brottsliga gärningen är, eller, om den hade begåtts i Sverige under motsvarande förhållanden, skulle vara att anse som brott, varå enligt svensk lag följer svårare straff än fängelse, varjämte vid brott mot offentlig myndighet utlämning allenast må medgivas, därest gärningen bedömd enligt strafflagen i övrigt skulle vara av beskaffenhet att motivera sådan åtgärd. Men denna bestämmelse torde i och för sig icke under nuvarande förhållanden vara tillräcklig som skydd, vare sig mot att gärningen i det konkreta fallet belägges med ett efter våra rättsbegrepp orimligt högt straff, eller mot att utlämningsbegäran i själva verket avsett att möjliggöra straffbeläggning för politiskt brott. En dylik verkan av utlämningen förebygges icke heller på ett tillfredsställande sätt av den svenska utlämningslagens stadgande, att gärning, som samtidigt är att betrakta som politiskt och annat brott, skall bedömas efter sin övervägande karaktär av att tillhöra det ena eller det andra slaget. Därjämte kan erinras, att det skydd, som avsetts ligga i lagens stadgande om fällande utslag eller häktningsbeslut »av domstol eller annan

behörig myndighet» såsom förutsättning för bifall till en framställning om utlämning, icke alltid utgör samma rättsgaranti, som förut varit fallet. En mera ingående undersökning ur svenskrättsliga synpunkter torde i många fall vara behöflig. En huvudsakligen formell prövning av den i den utländska statens framställning åberopande utredningen torde däremot icke längre vara tillfyllestgörande.

Sistnämnda synpunkt gör sig särskilt starkt gällande i de fall, då efter överenskommelse med främmande stat utlämning kan ske jämväl, där den i utlämningslagen föreskrivna bevisningen icke blivit förebragt. Kungl. Maj:t bör anse det angeläget vara att tillse, att traktater, vari dylika eftergifter i den svenska utlämningslagens fordringar blivit gjorda, bliva uppsagda i och för förhandlingar om sådana ömsesidiga grunder för utlämning, som överensstämma med svensk rättsåskådning, sådan denna kommer till uttryck i en med hänsyn till ovan angivna synpunkter reviderad utlämningslag.

Samtidigt torde utlämningslagens bestämmelser i övrigt, både ifråga om villkor och förfarande, underkastas den överarbetning, som under nuvarande förhållanden må finnas av behovet påkallad.

Med hänvisning till vad ovan anförts, få vi hemställa,

att riksdagen måtte av Kungl. Maj:t begära utredning och förslag rörande revision av bestämmelserna i lagen den 4 juni 1913 angående utlämning av förbrytare att skyndsammast framläggas för riksdagen, ävensom vidtagande av de åtgärder i förhållande till främmande stater och i övrigt, som därmed stå i samband.

Stockholm i januari 1937.

Eliel Löfgren.

Östen Undén.
